

בפני ועדת ערר

לקביעת ארנונה כללית

במועצה אזורית באר טוביה

תיק ערר _____

העוררת:

ינאי גדרון

מתלמי יחיאל 227

ע"י ב"כ עוה"ד עמיר דרורי

מכפר רות6, מיקוד 73196

טל' 08-9761097, פקס' 08-9761960

Ladori123@gmail.com

המשיבה:

מנהלת הארנונה של המועצה האזורית באר טוביה

ע"י ב"כ עוה"ד דרור יוספי (מ.ר. 78141) ואח'

פריש שפרבר ריינהרץ ושות' - משרד עורכי דין

מרח' מוטה גור 9 ת.ד. 3363 פתח תקווה 49517

טל': 03-9239010, פקס: 03-9239015

דוא"ל: info@fsrlaw.co.il

החלטה

א. הנכס

1. הנכס נשוא הערר הוא בית מגורים פרטי המצוי בתלמי יחיאל 227, בתחום שיפוט המועצה האזורית באר טוביה (נכס מס' 41921500) (להלן: "**הנכס**").

ב. רקע - השומה והשינוי

2. ביום 8.1.2023 הוציאה המשיבה לעורר שומת ארנונה מתוקנת, שבגדרה חויב לראשונה שטח של 32 מ"ר בגין בליטות וכרכובים - מצחיות בטון דקורטיביות (בעובי כ-20 ס"מ) המצויות מעל חלונות הבית. החיוב בגין רכיב זה הוחל מיום 1.7.2020.
3. העורר הגיש השגה ביום 14.2.2023, אשר נדחתה בהחלטת מנהלת הארנונה מיום 14.5.2023. על כך הוגש הערר דנן ביום 22.8.2023.
4. ביום 6.4.2025 התקיים דיון קדם בפני ההרכב הקודם של הוועדה (יו"ר עו"ד חן וולפר דבח ומר יצחק כרמי). בהסכמת הצדדים, ומשאין ביניהם מחלוקת עובדתית אלא מחלוקת משפטית בלבד, ויתרו הצדדים על קיום דיון הוכחות ועל הגשת תצהירים, והסמיכו את הוועדה ליתן החלטה על יסוד סיכומים בכתב. בהתאם, הוגשו סיכומי העורר, סיכומי המשיבה וסיכומי תשובה מטעם העורר.
5. לאחר החלטת הרכב הוועדה, התקיים ביום 8.7.2026 דיון נוסף בפני ההרכב הנוכחי. בהסכמת הצדדים הוחלט להמשיך את ההליך מן השלב שבו עצר ההרכב הקודם, וליתן החלטה על יסוד המסמכים שבתיק, בהרכב חסר.

ג. הפלוגתאות

6. לאחר עיון בכתבי הטענות, בסיכומי הצדדים ובמכלול החומר שבתיק, גובשו הפלוגתאות הבאות:
 - א. האם כמה עילת פסלות כלפי חבר הוועדה.
 - ב. האם מוסמכת הוועדה לדון בטענת החיוב הרטרואקטיבי.
 - ג. האם הבליטות והכרכובים (מצחיות הבטון) חייבים בארנונה, אם לאו.
 - ד. האם החיוב הרטרואקטיבי מיום 1.7.2020 נעשה כדין.

ד. טענת הפסלות

7. בפתח הדיון, ובטרם תידרש הוועדה למחלוקת המשפטית לגופה, מבקשת היא להכריע בטענת פסלות שהעלה ב"כ העורר, עו"ד עמיר דרורי, בדיון מיום 08.07.2026. לטענתו, משמסר חבר הוועדה מר אלכס

גולדפרב כי בביתו שלו מצוי קרניז, קמה, לשיטתו, עילה לבחון אם החבר מצוי בניגוד עניינים המצדיק את פסילתו. ב"כ המשיבה הבהיר מפורשות כי אין הוא מצטרף לטענה זו ואינו טוען אותה.

8. יובהר כבר עתה כי מוטב היה לטענה זו לו לא הועלתה כלל, כפי שיפורט בהרחבה להלן. חרף זאת, בשל חובתה של הוועדה, וכדי להסיר כל ספק שהחלטתה ניתנה כדין, נדרשת היא לטענה ומכריעה בה לגופה. ולא בכדי - לב"כ העורר לא היו טענות של ממש זולת עצם העלאת הטענה, ואף מסר כי אין בכוונתו לנמקה ("אני סומך עליכם שאתם יודעים לטעון את הטענות").

המסגרת המשפטית

9. דיני פסלות השופטים חלים אף על ערכאות מעין-שיפוטיות, ובכללן ועדת ערר זו. כך נפסק בעמ"נ (מינהליים נצ' 18-09-1370 מצפה הימים (1983) בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה צפת (נבו 13.2.2019):

"ככלל, יש להחיל את דיני פסלות שופטים גם על ערכאות מעין-שיפוטיות, בשינויים המתחייבים מהבדלי המבנה, המעמד והסמכויות, בין לבין ערכאות שיפוט מובהקות. כפיפותם של הגופים המעין-שיפוטיים לכללי הצדק הטבעי, החובה של חבריהם להימנע ממשוא פנים, מדעה קדומה וממצבים של ניגוד עניינים, הביאה להשקפה כי דיני הפסלות, בהתאמות המתחייבות, חלים, גם עליהם."

10. באותו עניין נקבע כי על חברי ועדת הערר חלות עילות הפסלות שבסעיף 77 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד-1984, ובכללן קיומן של נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול ההליך, וכן קיומו של "ענין כספי ממשי או ענין אישי ממשי בהליך או בתוצאותיו".

11. המבחן להתקיימות עילת פסלות הוא מבחן אובייקטיבי, והנטל המוטל על הטוען לפסלות הוא נטל כבד. כך נפסק בעב"י (מחוזי י-ם) 19-04-58433 ברוך סער נ' משרד המשפטים - מועצת שמאי מקרקעין (נבו 13.5.2019):

"...המבחן הוא אובייקטיבי, כלומר נדרשת אפשרות ממשית של משוא פנים לדעת אדם סביר.. אם אין אפשרות כזאת, אלא רק טענה מצד בעל-דין החושש למשוא פנים, לא זו בלבד ששופט אינו חייב לפסול את עצמו, אלא אף אין הוא רשאי לפסול את עצמו... השופט היושב בדיון מוחזק כאובייקטיבי וחסר פניות... ועל המבקש לפסול את השופט מוטל נטל ראיתי כבד."

12. עמדה זו שבה ואוששה לאחרונה בעפ"ס 25-12-41432 פלוני נ' פלונית (נבו 10.3.2026), שם עמד בית המשפט העליון על אמות המידה המנחות בטענות פסלות, וקבע כי המבחן המהותי הוא "התקיימות נסיבות היוצרות חשש ממשי למשוא פנים מצד המותב", כי זהו "מבחן אובייקטיבי במהותו", וכי "הזכות לשבת בדיון היא גם חובה, ושופט אינו חופשי לפסול עצמו אלא על סמך נתונים אובייקטיביים שיש בהם כדי להצביע על חשש ממשי למשוא פנים". עוד הודגש כי אין להרחיב את השימוש בטענת "מראית פני הצדק" למקרים שבהם מועלית טענת פסלות נעדרת ביסוס אובייקטיבי ממשי.

מן הכלל אל הפרט

13. יישום אמות מידה אלה על ענייננו מוליך למסקנה אחת - דין טענת הפסלות להידחות.

14. הטענה כולה נסמכת על עובדה אחת: כי בביתו של חבר הוועדה, ככל תושב אחר במועצה, מצוי קרניז. אין בכך כדי להקים "ענין כספי ממשי או ענין אישי ממשי בהליך או בתוצאותיו" כמשמעו בסעיף 77א(1)(2) לחוק. חבר הוועדה אינו צד להליך, אין לו זיקה כלשהי לעורר, לבא-כוחו או לנכס נשוא הערר, ואין לו כל עניין בתוצאת ההליך שבין הצדדים דגן. לכל היותר מדובר בעניין כללי, רחוק ומשותף לכלל ציבור תושבי המועצה - שכן כפי שציין חבר הוועדה עצמו, בלא שהדבר נסתר, אין כמעט תושב במועצה שאין בביתו קרניז.

15. עניין כללי המשותף לכלל הציבור אינו מקים עילת פסלות. הלכה למעשה, קבלת טענת העורר משמעה שאיש מתושבי המועצה לא יוכל לעולם לכהן כחבר ועדת ערר בשאלה עקרונית של סיווג ארנונה החלה על כלל הנכסים במועצה - תוצאה המרוקנת מתוכן את מוסד ועדת הערר, ואין לה על מה שתסמוך.
16. זאת ועוד, טענת הפסלות שהעלה העורר לוקה בסתירה פנימית מובנית. שהרי לשיטת העורר עצמו, לחבר הוועדה - שבביתו מצוי קרניז - קם עניין דווקא בקבלת הערר, שאז לא יישא אף הוא בחיוב ארנונה בגין הקרניז שבביתו. משמע, אם היה ממש בטענה - וכפי שהובהר, אין בה ממש - הרי שהאינטרס הנטען פועל לטובת העורר, ולא לחובתו. נמצא כי טענת הפסלות ראוי היה שתישמע, לכאורה, מפי המשיבה, ולא מפי העורר. עצם העלאתה מפי מי שהאינטרס הנטען פועל, לכאורה, לטובתו, יש בה כדי ללמד על העדר ממשותה.
17. לא זו אף זו. כדי להמחיש עד כמה משוללת יסוד היא הטענה, די בהצבת מספר דוגמאות. טול מקרה שבו שופט בית המשפט לענייני משפחה נדרש להכריע בחיוב מזונות, בעוד הוא עצמו מצוי בהליכי גירושין ואב לילדים קטינים - האם יהיה מנוע מעתה ואילך מלדון בכל עניין שבמזונות? או שופט אשר היה מעורב בתאונת דרכים ברכבו - בעבר, בהווה או בעתיד - ומתנהל בעניינו הליך בגין כך, האם ייפסל מלדון בשאלת גובה הנזק בתיקי תאונות? התשובה לכל אלה אחת היא, וברורה - בשלילה.
18. בחינה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של אדם סביר, אינה מלמדת על אפשרות ממשית למשוא פנים. הנטל הכבד המוטל על הטוען לפסלות לא הורס, ואף לא הוחל בהרמתו - שכן ב"כ העורר לא הניח, כאמור, ולו ראשית תשתית לטענתו.
19. אשר על כן, הוועדה קובעת כי לא קמה עילת פסלות כלפי חבר הוועדה מר אלכס גולדפרב, וכי אין כל מניעה שהוועדה, בהרכבה הנוכחי, תדון ותכריע בערר לגופו. למען הסר ספק, ובעקבות עמ"נ 13870-09-18 הנ"ל, יובהר כי הכרעה זו נוגעת אך ורק לשאלת הפסלות, ואין בה כדי להביע כל עמדה במחלוקת המשפטית שביסוד הערר.

ה. שאלת סמכות ועדת הערר

טענות המשיבה

20. המשיבה טוענת שהוועדה נעדרת סמכות לדון בטענת החיוב הרטרואקטיבי. לשיטתה, עילות ההשגה הפתוחות בפני נישום מנויות באופן ממצה בסעיף 3(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976, וטענה בדבר חיוב רטרואקטיבי אינה נמנית עמן. משכך, סבורה המשיבה כי מקומה של טענה זו בעתירה מנהלית לבית המשפט לעניינים מינהליים, ולא בפני ועדת הערר.

טענות העורר

21. העורר טוען שועדת הערר מוסמכת לדון בטענת הרטרואקטיביות, וזאת מן הטעם שטענה זו אינה עומדת בפני עצמה אלא כרוכה במהותה בשאלת הסיווג, פלוגתא המצויה במובהק בגדר סמכות הוועדה. לשיטת העורר, הפרדה מלאכותית בין הפלוגתאות תכביד על בירור המחלוקת ותפגע ביעילות הדיון. משטען לסמכות הוועדה, יהא מנוע בעתיד מלהעלות טענה בדבר העדר סמכות בנושא זה.

דיון והכרעה

22. המשיבה טוענת כי ועדת הערר נעדרת סמכות לדון בטענת החיוב הרטרואקטיבי, וכי מקומה של טענה זו בעתירה מנהלית בלבד. אין בידינו לקבל טענה זו.
23. סעיף 3(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן: "חוק הערר") מגדיר את עילות ההשגה הפתוחות בפני נישום. הפסיקה פירשה הוראה זו באופן מרחיב, תוך הכרה בסמכות מנהל הארנונה וועדת הערר לדון לא רק בשאלות עובדתיות וטכניות, אלא גם בשאלות משפטיות הכרוכות בחיוב הפרטני - ובלבד שאין מדובר באי-חוקיות חיצונית לצו הארנונה כמשמעה בסעיף 3(ב) לחוק הערר.

24. בע"מ 6911/19 יצחקי נ' עיריית הוד השרון (25.3.2024) קבע בית המשפט העליון כי המגמה הרווחת בפסיקה היא מגמת הרחבת סמכויות ועדת הערר, וכי ככלל, השגות ארנונה - לרבות אלו שמעלות שאלות משפטיות - צריכות להתברר במסלול הסטוטורי. עוד נקבע כי הליכה במסלול הסטוטורי היא דרך המלך, ופנייה ישירה לבית המשפט שמורה למקרים חריגים בלבד.

25. בע"מ 59739-03-25 צ.פ. חברה לבנין בע"מ נ' מועצה אזורית מטה בנימין (10.8.2025) נקבע במפורש כי אף שטענות לחיוב רטרואקטיבי אינן מנויות במפורש בחקיקה המסמיכה את ועדת הערר, ראוי להקדים ולפנות לוועדה גם בטענות אלה טרם הפנייה לבית המשפט - וזאת מטעמי יעילות ומומחיות מקומית. בית משפט לעניינים מינהליים באריאל קבע אף הוא בת"א 15797-09-19 זיפ הופ נ' מועצה אזורית שומרון כי ועדת הערר הייתה מוסמכת להיזקק לטענה בדבר אי-חוקיות הטלת חיוב ארנונה או תיקון שומה באורח רטרואקטיבי.

26. די באמור לעיל כדי להצדיק וליתן לוועדה סמכות להכריע בסוגיה זו. ואף ביתר, וכפי שיפורט בפרק הבא, משעה שאין בפועל במקרה שלפנינו סוגיית חיוב רטרואקטיבי, הרי שקל וחומר שלוועדה סמכות לדון בכך. כך טענת הרטרואקטיביות אינה עומדת בפני עצמה כטענה עקרונית בעלת השלכות רוחב, אלא כרוכה במהותה בפלוגתא הסיווגית - שאלת חיוב הבלטות והכרכובים (מצחיות הבטון) שבנכס.

ו. שאלת החיוב הרטרואקטיבי

טענות העורר

27. העורר טוען כי החיוב הרטרואקטיבי שהושת עליו בגין התקופה שמיום 1.7.2020 ועד למועד הוצאת השומה המתוקנת ביום 8.1.2023 נעשה שלא כדין. לשיטתו, מדובר בשומה מתקנת המשנה את החיוב למפרע, וחיוב מעין זה פסול על פי הדין ועל פי הפסיקה שנקבעה בעניין זה.

טענות המשיבה

28. המשיבה טוענת כי החיוב הרטרואקטיבי תקף ומוצדק, וכי המועצה פעלה כדין בהשיתת חיוב רטרואקטיבי בגין השטח שנתגלה במדידה.

דיון והכרעה

29. ידוע לחברי הוועדה (כתושבים במועצה) כי בחודש יולי 2020 שלחה המועצה האזורית באר טוביה הודעה לכלל התושבים והעסקים הפועלים בתחום שיפוטה, לפיה תבוצענה מדידות לכלל הנכסים במועצה, וכי ככל שיתגלה שטח גדול מהרשום - החיוב הנוסף יחול מיום 1.7.2020, וזאת ללא קשר למועד ביצוע המדידה בפועל. עוד נקבע באותה הודעה כי מועד תחולה אחיד זה נועד לשמור על שוויון והגינות בין כלל הנישומים - הן אלה שנכסיהם נמדדו במוקדם והן אלה שנכסיהם נמדדו במאוחר.

30. המועצה האזורית, כרשות ציבורית, מחויבת לעקרון השוויון כלפי כלל הנישומים בתחום שיפוטה. כפי שנקבע בעמ"נ (מינהליים חי') 31612-10-24 תלקון הנדסה בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית חיפה (24.1.2026), "השתתפות רחבה ושוויונית של כלל הנהנים משירותי הרשות הינה מאבני היסוד של החקיקה בתחום המיסוי המוניציפאלי". עוד נקבע שם, בהסתמך על ע"א 1842/97 עיריית רמת גן נ' מנחמי מגדלי דוד רמת-גן בע"מ, כי הקלה בחיוב המוטל על נישום אחד משמעה מאליה הכבדה של החיוב על יתר הנישומים, ועל כן כל ויתור או הנחה חייבים להיות מעוגנים בדין ולהיעשות בזהירות רבה תוך איזון בין האינטרסים השונים.

31. בענייננו, קבעה המועצה מועד תחולה אחיד לכלל הנישומים - 1.7.2020 - וזאת במטרה לשמור על שוויון בין מי שנכסו נמדד מוקדם לבין מי שנכסו נמדד מאוחר. חיוב העורר מאותו מועד אינו עונש ואינו רטרואקטיביות פסולה - הוא ביטוי של עקרון השוויון המחייב את הרשות כלפי כלל הנישומים. שחרור העורר מחיוב זה היה מטיל הנטל על שאר הנישומים, בניגוד לעקרונות היסוד של המיסוי המוניציפאלי.

32. יתר על כן, חובת ההגינות אינה חד-צדדית. כפי שנקבע בעת"מ (מנהלי חיפה) 1041-08-24 אמירה יונס נ' מועצה מקומית ערערה (9.3.2025), "חובת ההגינות אינה חד צדדית, ואינה מוטלת רק על הרשות

אלא גם על האזרת, המוחזק כמי שיודע שככלל, כל נכס חייב בתשלום ארנונה, במועדה". העורר, כמחזיק בנכס בתחום המועצה, ידע או היה עליו לדעת כי נכסו עשוי להימדד וכי חיוב נוסף עשוי לחול במועד שנקבע מראש ובהודעה מפורשת.

33. לפיכך, החיוב מיום 1.7.2020 - תקף, ואין לראות בו חיוב רטרואקטיבי פסול.

ז. חיוב הבליטות והכרכובים (מצחיות הבטון)

34. באשר לבליטות ולכרכובים - חיוב שטח של 32 מ"ר בגין מצחיות בטון דקורטיביות (בעובי כ-20 ס"מ) המצויות מעל חלונות הבית, בליטות שאינן עולות על 0.5 מטר. לטענת העורר, מדובר באלמנט עיצובי-קישוטי בלבד, שאין בו כל שימוש פונקציונלי, אינו משמש את המגורים ואינו מהווה "בניין" או "שטח מקורה"; לשיטתו אף ההצללה הנוצרת ממנו זניחה (כ-5 ס"מ ביום הארוך בשנה) ואינה עולה כדי "קירוי". העורר נסמך על תקנות חישוב שטחים שבדיני התכנון והבנייה, שלפיהן בליטה שאינה עולה על 0.5 מטר ואין בה המשך לחלל הפנימי אינה באה במניין שטח הבנייה, ומבקש להחיל "הרמוניה חקיקתית" ולגרוע שטח זה מן השטח החייב. דין הבקשה להידחות.

35. נקודת המוצא היא הגדרת "בניין" הרחבה שבסעיף 1 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, הכוללת כל חלק של מבנה וכל דבר המחובר לו חיבור של קבע; מכאן שכרכוב ובליטה, כחלק מן המבנה, הם חלק מן הבניין. על יסוד זה נוהגת המועצה בשיטת מדידה המכונה "ברוטו-ברוטו" - מדידה לפי מידות החוץ של המבנה, לרבות הקירות והשטחים שתחתם - שיטה שהוכרה בפסיקה כשיטת חיוב לגיטימית. בעע"מ 1721/10 מועצה מקומית גני תקווה נ' זאב קופלביץ ו-70 אח' (נבו 9.8.2012) עמד בית המשפט העליון על כך כי:

"שיטת החיוב הייתה ונותרה שיטת 'ברוטו-ברוטו', כלומר מידות החוץ של המבנה לרבות קירות פנים וחוף"

36. ובאותו עניין אף נקבע כי הגדרת השטח לחיוב בנויה מהגדרה כללית ומרשימת דוגמאות בלתי ממצה החתומה בסיפא "וכל שטח מקורה אחר", כך ששטחים מקורים הנכללים במדידת קירות החוף חייבים בארנונה. צו הטלת הארנונה של המועצה מחייב במפורש הן "מבנה" והן "שטח מקורה", ומגדיר "שטח מקורה" כ"שטח שיש לו תקרה מכל חומר שהוא", בלא שהחיוב מותנה בשימוש בפועל. עוד נקבע בפסיקה כי לצורכי ארנונה קובע צו הארנונה, ולא כללי חישוב השטח שבדיני התכנון והבנייה, וכי מדידת הברוטו כוללת את עובי הקירות (ע"ו (י-ם) 5551-05-13 מנהל הארנונה מועצה מקומית הר אדר נ' בן צור (נבו 17.6.2014); עע"מ 7518/09 משואה למלונאות ונופש בע"מ נ' עיריית ירושלים (נבו 20.11.2011)).

37. ודוק - דיני המס מתפרשים בפרשנות תכליתית, וכלל הפרשנות לטובת הנישום הוא מוצא אחרון בלבד (רע"א 2453/13 עמר נ' עיריית חדרה (נבו 14.4.2015), כפי שיושם בעמ"נ (מרכז) 219-08-15 קדימה-צורן נ' ירון (נבו 16.3.2016)); ובאותו עניין קדימה-צורן, מקום שהתקבלה עמדת הנישום ולא חויב שטח מקורה, נשענה התוצאה על החרגה ספציפית בצו לשטח מקורה הפתוח לרוחות - החרגה שאין לה מקבילה בצו המועצה האזורית באר טוביה. משאלה הם פני הדברים, הבליטות והכרכובים נכללים כדין בשטח הבניין וחייבים בארנונה, והסתמכות העורר על תקנות חישוב השטחים שבדיני התכנון אינה מועילה לו.

ח. מסקנות וסיכום

38. לאור כל האמור לעיל, הוועדה קובעת כי דין הערר להדחות לגופו. הבליטות והכרכובים (מצחיות הבטון) מהווים חלק מן הבניין, וחייבים בארנונה נעשה כדון.

39. עם זאת, ולפנים משורת הדין, מצאה הוועדה ליתן תוקף למחווה שהביעה המשיבה במהלך הדיון. בעקבות פניית הוועדה בהצעה לסיים את ההליך בפשרה, הביעה המשיבה נכונות, לפנים משורת הדין, כי החיוב בגין הבליטות יחל מיום 1.1.2023, חלף מועד התחולה האחד (1.7.2020). על כן, הגם שהיה

מקום לחייב את העורר בגין הבליטות באופן מלא החל מיום 1.7.2020 - כפי שנקבע לעיל - יעמוד מועד תחילת החיוב בגין הבליטות על יום 1.1.2023. יתר רכיבי השומה יעמדו בעינם כפי שנקבעו, והסכומים יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין.

40. בשולי הדברים, אך ממש לא בשולי חשיבותם, מוצאת הוועדה לציין כי במקרה דנן היה מקום אף לחייב את העורר בהוצאות משפט, וזאת בשם לב לאופן ההתנהלות הדיונית - שעה שב"כ העורר הציג בפני הוועדה, בדיון מיום 06.04.2025, פסקי דין שהומצאו על ידי כלי בינה מלאכותית ואשר לא היו קיימים כלל, ומשעה שהועלתה, בדיון מיום 08.07.2026, טענת פסלות משוללת יסוד כלפי חבר הוועדה. חרף זאת, ומתוך הבנה לקושי ולטענות האנושיות שהעלה העורר, מצאה הוועדה, לפני משורת הדין, שלא לחייבו בהוצאות.

41. זכות ערעור: על החלטה זו ניתן לערער לבית המשפט המחוזי בבאר שבע בתוך 45 יום מיום קבלת ההחלטה, בהתאם לתקנה 29 לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי הדין בוועדת ערר), תשל"ז-1977.

42. החלטה זו תפורסם באתר האינטרנט של המועצה האזורית באר טוביה.

ניתן היום, 10/8/26

אלכס גולד
חבר הוועדה

רותם גליקסברג, עו"ד
יו"ר הוועדה